

Arrest

nr. 108 159 van 9 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 februari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 februari 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 2 januari 2013 dienen beide verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2 Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat beide verzoekers op 28 december 2012 asiel hebben aangevraagd in Polen.

De verzoekers verklaren dat zij de Russische Federatie verlieten op 24 december 2012 en via Wit-Rusland het grondgebied van de lidstaten binnenkwam in Polen op 28 december 2012.

1.3 Hierop richten de Belgische autoriteiten op 15 januari 2013 aan de Poolse autoriteiten een terugnameverzoek in toepassing van artikel 16.1.c van de Verordening 343/2003 (EG) van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling voor een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

De Poolse autoriteiten stemden op 28 januari 2013 uitdrukkelijk in met het terugnameverzoek.

1.4 Op 15 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de eerste verzoeker een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd op diezelfde dag aan de eerste verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde M.R. geboren te Dzherzhinskoye, op (in) x.x.1969 van nationaliteit : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, zijn echtgenote (OV 6516544) en de minderjarige zoon van de betrokkene echtgenote vroegen op 02.01.2013 asiel. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan de betrokkene op 28.12.2012 asiel vroeg in Polen. Tijdens zijn verhoor en na confrontatie met deze informatie stelde de betrokkene dat zijn vingerafdrukken werden geregistreerd in Polen, maar ontkende hij dat hij er asiel vroeg. Het vingerafdrukkenonderzoek toont echter onweerlegbaar aan dat hij dit wel deed. De betrokkene verklaarde dat hij de Russische Federatie op 24.12.2012 verliet en via Wit-Rusland het grondgebied van de Lidstaten op 28.12.2012 via Polen binnenkwam. De betrokkene reisde nog diezelfde dag door naar België, waar hij op 30.12.2012 aankwam.

Op 15.01.2013 werd een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 28.01.2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1) c van Verordening 343/2003.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, nadat hij reeds asiel vroeg in Polen (vraag 38) en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat België het centrum van Europa is en een land is waar de mensenrechten worden gerespecteerd. De betrokkene voegde toe dat hij Polen beschouwt als een "provincie" van de Russische Federatie en als een onveilig land.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of het aanraden van een Lidstaat door derden kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM.

We merkten reeds op dat de betrokkene Polen beschouwt als een "provincie" van de Russische Federatie en als een onveilig land. Middels een schrijven van zijn raadvrouw van 15.01.2013 verzoekt de betrokkene dat zijn asielaanvraag door de Belgische instanties zou worden behandeld. De betrokkene zou in zijn land van herkomst hebben gewerkt in een gevangenis. Hij zou bedreigingen hebben ontvangen van vrijgekomen veroordeelden en zou slachtoffer zijn geweest van een

moordpoging. De betrokkene stelt dat personen, die hem willen vermoorden, hem in Polen gemakkelijk zouden vinden omdat in Polen veel Tsjetsjenen verblijven en geconcentreerd zijn in opvangcentra. Verder argumenteert de betrokkene dat de opvang voor kandidaat-vluchtelingen in Polen erbarmelijk is. Kinderen worden niet afdoende opgevangen en onderwezen en er heerst xenofobie en onbegrip ten opzichte van Tsjetsjenen. Bovendien krijgen veel Tsjetsjenen volgens de betrokkene enkel een tijdelijk verblijfsstatuut en geen vluchtelingenstatus. Bij monde van zijn raadvrouw stelt de betrokkene: "Polen is noch mentaal noch materieel in staat om asielzoekers op te vangen laat staan dat zij er in slaagt bescherming te verschaffen aan Tsjetsjeense vluchtelingen".

Betreffende deze verklaringen moet vooreerst toch worden benadrukt dat de betrokkene volgens zijn eigen verklaringen op 28.12.2012 in Polen aankwam, asiel vroeg maar meteen doorreisde naar België zodat de vraag kan worden gesteld op welke ervaringen deze verklaringen zijn gefundeerd.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij Polen als onveilig beschouwt en in Polen het risico loopt te worden gevonden door ex-gedetineerden moet worden opgemerkt dat de betrokkene geen enkel concreet element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze vrees te beoordelen. Verder is er op grond van zijn verklaringen en de elementen van het dossier geen enkele reden om te besluiten dat de bevoegde Poolse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de noodzakelijke bijstand en bescherming kunnen bieden.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene betreffende de opvang en het verstrekken van de vluchtelingenstatus in Polen wijzen we er op dat Polen de Europese regelgeving terzake in nationale wetgeving omzette. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkene in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige opvang worden verstrekt. Kinderen van kandidaat-vluchtelingen hebben toegang tot onderwijs, dat aan dezelfde standaarden voldoet als het onderwijs voor Poolse staatsburgers.

In het periodieke verslag van het UNHCR betreffende Polen van november 2011 wordt het volgende gesteld: "There are consistent efforts to develop effective procedures and mechanisms for the protection of persons of concern. Legislative provisions and practices on the ground have reached the level where applicable international standards are in place...In general, Poland provides persons of concern with a safe environment. The reception conditions and Refugee Status determination Procedures have continuously improved throughout the years". Een kopie van dit verslag wordt bijgevoegd aan het administratief dossier.

We benadrukken verder dat Polen op 28.01.2013 instemde met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003. Dit betekent dat de door de betrokkene in Polen ingediende asielaanvraag nog niet werd afgesloten en dat de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van deze asielaanvraag kunnen hervatten. De betrokkene zat niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag en zal in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling gemachtigd zijn te verblijven in Polen.

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Poolse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde op uitzondering van zijn gezin geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 04.01.2013 geen melding van problemen inzake zijn gezondheid. Ook na het verhoor werden geen attesten of andere elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of zouden leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM. De betrokkene zal in Polen in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige zorgen verkrijgen.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat - indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening 343/2003.”

1.5 Op 15 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de tweede verzoekster een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd haar op diezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde P.E. geboren te Gudermes, op (in) x.x.1976 van nationaliteit : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1) c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, haar echtgenoot (OV 7632555) en de minderjarige zoon van de betrokkene echtgenote vroegen op 02.01.2013 asiel. De betrokkene diende, voorafgaand aan deze asielaanvraag, reeds drie asielaanvragen in België. De eerste aanvraag, op 26.10.2009, werd op 29.03.2010 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen afgesloten met een beslissing van niet-toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beoordeling op 03.12.2010 in beroep. De op 11.03.2001 en 29.07.2011 ingediende asielaanvragen werden op respectievelijk 06.04.2011 en 25.08.2011 afgesloten met een beslissing van niet in overweging name (bijlage 13quater). Vingerafdrukkenonderzoek toont aan de betrokkene op 28.12.2012 asiel vroeg in Polen. Tijdens haar verhoor en na confrontatie met deze informatie stelde de betrokkene dat ze via Polen reisde, maar ontkende ze dat ze er asiel vroeg. Het vingerafdrukkenonderzoek toont echter onweerlegbaar aan dat ze dit wel deed. De betrokkene verklaarde dat ze in september 2011 vanuit België terugkeerde naar haar land van oorsprong. Op 24.12.2012 verliet ze de Russische Federatie opnieuw en kwam het grondgebied van de Lidstaten op 28.12.2012 via Polen binnen. De betrokkene reisde nog diezelfde dag door naar België, waar ze op 30.12.2012 aankwam.

Op 15.01.2013 werd een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 28.01.2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1) c van Verordening 343/2003.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze opnieuw besloot asiel te vragen in België, nadat ze reeds asiel vroeg in Polen (vraag 38) en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene antwoordde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat haar echtgenoot naar België wilde komen en ze beiden zo ver mogelijk van Rusland wilden zijn. De betrokkene bracht met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen aan die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt

uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of het aanraden van een Lidstaat door derden kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze bij een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM.

We merken reeds op dat de betrokkene tijdens haar verhoor geen redenen aanbracht die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. Ze uitte tevens geen vrees ten overstaan van de Poolse instanties.

Middels een schrijven van haar raadvrouw van 15.01.2013 verzoekt de betrokkene dat haar asielaanvraag door de Belgische instanties zou worden behandeld. De echtgenoot van de betrokkene zou in haar land van herkomst hebben gewerkt in een gevangenis. Hij zou bedreigingen hebben ontvangen van vrijgekomen veroordeelden en zou slachtoffer zijn geweest van een moordpoging. De betrokkene stelt dat personen, die hem willen vermoorden, hem in Polen gemakkelijk zouden vinden omdat in Polen veel Tsjetsjenen verblijven en ondermeer geconcentreerd leven in opvangcentra. Verder argumenteert de betrokkene dat de opvang voor kandidaat- vluchtelingen in Polen erbarmelijk is. Kinderen worden niet afdoende opgevangen en onderwezen en er heerst xenofobie en onbegrip ten opzichte van Tsjetsjenen. Bovendien krijgen veel Tsjetsjenen volgens de betrokkene enkel een tijdelijk verblijfsstatuut en geen vluchtelingenstatus. Bij monde van haar raadvrouw stelt de betrokkene : "Polen is noch mentaal noch materieel in staat om asielzoekers op te vangen laat staan dat zij er in slaagt bescherming te verschaffen aan Tsjetsjeense vluchtelingen".

Betreffende deze verklaringen moet vooreerst toch nogmaals worden benadrukt dat de betrokkene tijdens haar verhoor geen redenen aanbracht, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan Polen zouden rechtvaardigen. Volgens haar eigen verklaringen kwam de betrokkene op 28.12.2012 in Polen aan, maar reisde ze meteen door naar België zodat de vraag kan worden gesteld op welke ervaringen de beweringen, vervat in het schrijven van 15.01.2013, zijn gefundeerd.

Betreffende de bewering dat de echtgenoot van de betrokkene in Polen het risico zou lopen te worden gevonden door ex-gedetineerden moet worden opgemerkt dat de betrokkene geen enkel concreet element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze vrees te beoordelen. Verder is er op grond van zijn verklaringen en de elementen van het dossier geen enkele reden om te besluiten dat de bevoegde Poolse instanties de betrokkene en haar echtgenoot in geval van problemen inzake hun persoonlijke veiligheid niet de noodzakelijke bijstand en bescherming kunnen bieden.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene betreffende de opvang en het verstrekken van de vluchtelingenstatus in Polen wijzen we er op dat Polen de Europese regelgeving terzake in nationale wetgeving omzette. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkene in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige opvang worden verstrekt. Kinderen van kandidaat-vluchtelingen hebben toegang tot onderwijs, dat aan dezelfde standaarden voldoet als het onderwijs voor Poolse staatsburgers.

In het periodieke verslag van het UNHCR betreffende Polen van november 2011 wordt het volgende gesteld : "There are consistent efforts to develop effective procedures and mechanisms for the protection of persons of concern. Legislative provisions and practices on the ground have reached the level where applicable international standards are in place...In general, Poland provides persons of concern with a safe environment. The reception conditions and Refugee Status determination Procedures have continuously improved throughout the years". Een kopie van dit verslag wordt bijgevoegd aan het administratief dossier.

We benadrukken dat Polen op 28.01.2013 instemde met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003. Dit betekent dat de door de betrokkene in Polen ingediende asielaanvraag nog niet werd afgesloten en dat de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van deze asielaanvraag kunnen hervatten. De betrokkene zal niet worden verwijderd naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag en zal in haar hoedanigheid van kandidaat- vluchteling gemachtigd zijn te verblijven in Polen en van de door de wet voorziene opvang en bijstand kunnen genieten.

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non- refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Poolse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten.

Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde op uitzondering van haar gezin geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens haar verhoor d.d. 04.01.2013 geen melding van problemen inzake haar gezondheid of die van haar kind. Ook na het verhoor werden geen attesten of andere elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of zouden leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM. De betrokkene zal in Polen in haar hoedanigheid van kandidaat- vluchteling de nodige zorgen verkrijgen.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat - indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien..

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1) c van Verordening 343/2003."

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

2.2 In het beschikkende gedeelte van het voorliggende verzoekschrift vragen de verzoekers de Raad om "hun dossier terug te verwijzen naar de DVZ en/of het dossier door te verwijzen naar het CGVS".

Overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet treedt de Raad te dezen op als annulatierechter en kan hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissingen uitoefenen. De Raad is in deze niet bevoegd om verzoekers dossier te verwijzen naar de Dienst Vreemdelingenzaken of de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening.

Ze lichten het middel als volgt toe:

"Zoals hierboven reeds aangegeven is de behandeling van asielzoekers in Polen, vooral van asielzoekers van Tsjetsjeense origine, menonwaardig en inadequaat

De DVZ hield geen enkele rekening met dit gegeven

L'OE n'a aucunement tenu compte du traitement inhumain des demandeurs d'asile en Espagne et que le requérant n'a jamais fait une demande d'asile en Espagne, ni avec le

Er diende toepassing te worden gemaakt van de uitzondering voorzien in artikel 3.2. van het Dublin Reglement.

De DVZ deed geen enkel onderzoek in concreto naar de gevaren die verzoekers bij een terugkeer naar Polen riskeren."

3.1.1 De verzoekers betogen dat de verweerder ertoe gehouden is toepassing te maken van de uitzondering die vervat ligt in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening aangezien de behandeling van asielzoekers in Polen menonwaardig en inadequaar zou zijn.

Artikel 3, tweede lid van de Dublin-II-Verordening bepaalt het volgende:

"In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis."

Voormeld artikel voorziet geen verplichting voor de Belgische Staat om een asielaanvraag van een onderdaan van een derde land te behandelen indien op basis van de bepalingen uit de Dublin-II-Verordening werd vastgesteld dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. Artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening laat een individuele asielzoeker in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien.

In de bestreden beslissingen wordt uitdrukkelijk gemotiveerd waarom de Belgische autoriteiten geen gebruik maken van de door artikel 3, tweede lid van de Dublin-II-Verordening geboden mogelijkheid. Zo wordt in de bestreden beslissingen gemotiveerd dat:

"Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM.

(...)

We merkten reeds op dat de betrokkene Polen beschouwt als een "provincie" van de Russische Federatie en als een onveilig land.

(...)

We merkten reeds op dat de betrokkene tijdens haar verhoor geen redenen aanbracht die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. Ze uitte tevens geen vrees ten overstaan van de Poolse instanties

(...)

Middels een schrijven van zijn raadvrouw van 15.01.2013 verzoekt de betrokkene dat zijn asielaanvraag door de Belgische instanties zou worden behandeld. De betrokkene zou in zijn land van herkomst hebben gewerkt in een gevangenis. Hij zou bedreigingen hebben ontvangen van vrijgekomen veroordeelden en zou slachtoffer zijn geweest van een moordpoging. De betrokkene stelt dat personen, die hem willen vermoorden, hem in Polen gemakkelijk zouden vinden omdat in Polen veel Tsjetsjenen verblijven en geconcentreerd zijn in opvangcentra. Verder argumenteert de betrokkene dat de opvang voor kandidaat-vluchtelingen in Polen erbarmelijk is. Kinderen worden niet afdoende opgevangen en onderwezen en er heerst xenofobie en onbegrip ten opzichte van Tsjetsjenen. Bovendien krijgen veel Tsjetsjenen volgens de betrokkene enkel een tijdelijk verblijfsstatuut en geen vluchtelingenstatus. Bij monde van zijn raadvrouw stelt de betrokkene : "Polen is noch mentaal noch materieel in staat om asielzoekers op te vangen laat staan dat zij er in slaagt bescherming te verschaffen aan Tsjetsjeense vluchtelingen".

(...)

Betreffende deze verklaringen moet vooreerst toch nogmaals worden benadrukt dat de betrokkene tijdens haar verhoor geen redenen aanbracht die volgens haar verzet tegen een overdracht aan Polen zouden rechtvaardigen.

(...)

Betreffende deze verklaringen moet vooreerst toch worden benadrukt dat de betrokkene volgens zijn eigen verklaringen op 28.12.2012 in Polen aankwam, asiel vroeg maar meteen doorreisde naar België zodat de vraag kan worden gesteld op welke ervaringen deze verklaringen zijn gefundeerd.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij Polen als onveilig beschouwt en in Polen het risico loopt te worden gevonden door ex-gedetineerden moet worden opgemerkt dat de betrokkene geen enkel concreet element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze vrees te beoordelen. Verder is

er op grond van zijn verklaringen en de elementen van het dossier geen enkele reden om te besluiten dat de bevoegde Poolse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de noodzakelijke bijstand en bescherming kunnen bieden.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene betreffende de opvang en het verstrekken van de vluchtelingenstatus in Polen wijzen we er op dat Polen de Europese regelgeving terzake in nationale wetgeving omzette. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkene in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige opvang worden verstrekt. Kinderen van kandidaat-vluchtelingen hebben toegang tot onderwijs, dat aan dezelfde standaarden voldoet als het onderwijs voor Poolse staatsburgers.

In het periodieke verslag van het UNHCR betreffende Polen van november 2011 wordt het volgende gesteld : "There are consistent efforts to develop effective procedures and mechanisms for the protection of persons of concern. Legislative provisions and practices on the ground have reached the level where applicable international standards are in place...In general, Poland provides persons of concern with a safe environment. The reception conditions and Refugee Status determination Procedures have continuously improved throughout the years". Een kopie van dit verslag wordt bijgevoegd aan het administratief dossier.

We benadrukken verder dat Polen op 28.01.2013 instemde met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003. Dit betekent dat de door de betrokkene in Polen ingediende asielaanvraag nog niet werd afgesloten en dat de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van deze asielaanvraag kunnen hervatten. De betrokkene zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag en zal in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling gemachtigd zijn te verblijven in Polen.

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Poolse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde op uitzondering van zijn gezin geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 04.01.2013 geen melding van problemen inzake haar gezondheid of die van haar kind. Ook na het verhoor werden geen attesten of andere elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of zouden leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM."

Op basis van deze elementen concludeert de verweerder in beide bestreden beslissingen dat "Op basis van bovenvermelde elementen wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van art. 3(2) van Verordening 343/2003".

Uit de verklaringen van de eerste verzoeker, dd. 4 januari 2013, blijkt dat de verzoeker met betrekking tot de omstandigheden van de opvang of behandeling in Polen verklaard heeft dat hij Polen als een onveilige provincie van de Russische Federatie beschouwt. De tweede verzoekster verklaarde dat zij naar België gekomen is omdat dit de wil van haar echtgenoot was. Door middel van een aangetekend schrijven van 15 januari 2013 gaven beide verzoekers tevens te kennen dat de behandeling van asielzoekers in Polen menonwaardig en inadequaaf zou zijn, dat de personen die de eerste verzoeker willen vermoorden hem gemakkelijk zullen vinden in Polen, dat de scholing van kinderen in Polen alle wensen overlaat en dat er xenofobie heerst ten aanzien van Tsjetsjenen. Aangaande de door de eerste verzoeker aangevoerde situatie van onveiligheid in Polen, motiveert de eerste bestreden beslissing dat de betrokkene geen enkel concreet element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van zijn vrees te beoordelen en dat er geen redenen zijn om te besluiten dat de Poolse instanties geen bijstand zouden verlenen aan de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid. Wat de tweede

verzoekster betreft merkt de tweede bestreden beslissing uitdrukkelijk op dat zij tijdens haar verhoor geen redenen heeft aangebracht die haar verzet tegen een overdracht naar Polen zouden rechtvaardigen. Met betrekking tot de verklaringen die beide verzoekers optekenden in het schrijven van 15 januari 2013 stellen de bestreden beslissingen dat Polen de Europese regelgeving inzake opvang omgezet heeft in nationale wetgeving, dat uit het periodiek verslag van het UNHCR betreffende Polen van november 2011 blijkt dat de opvangcondities en asielprocedures in Polen jaar na jaar verbeteren en dat het land in staat is een veilige omgeving te bieden aan personen die vrezden voor vervolging (*"In general, Poland provides persons of concern with a safe environment. The reception conditions and Refugee Status Determination Procedures have continuously improved throughout the years"*). Daarnaast vermelden de bestreden beslissingen tevens dat de Poolse autoriteiten zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus toekennen aan kandidaat-vluchtelingen en dat kinderen van kandidaat-vluchtelingen toegang hebben tot onderwijs dat voldoet aan dezelfde standaarden als het onderwijs voor Poolse staatsburgers. De Raad stelt dan ook vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris alle door de verzoekers aangevoerde elementen inzake de opvang van asielzoekers in Polen uitdrukkelijk in overweging genomen heeft.

Waar de verzoekers in het voorliggende verzoekschrift herhalen dat de behandeling van asielzoekers in Polen mensonwaardig en inadequaat is, merkt de Raad op dat zij zich ook hier beperken tot blote beweringen en deze beweringen geenszins staven met concrete elementen. Met de loutere beweringen dat de opvang van asielzoekers in Polen inadequaat zou zijn, slagen de verzoekers er dan ook niet in de concrete vaststellingen van de bestreden beslissingen te weerleggen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verweerder de mogelijkheid voorzien in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening heeft betrokken bij de beoordeling van de verantwoordelijke staat voor de behandeling van de asielaanvraag. Artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening schept op zich geen andere verplichtingen in hoofde van verweerder. Het feit dat verzoekers het niet eens zijn met de redenen waarom de verweerder geen beroep wenst te doen op de soevereiniteitsclausule zoals opgenomen in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening, laat niet toe te besluiten dat deze bepaling geschonden is.

Een schending van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2 In een tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 3, §1 van richtlijn 2005/85/EG.

Ze lichten het middel als volgt toe:

"In Polen is het nog steeds een bestaand feit dat de minimale normen aangaande asielprocedures regelmatig niet gerespecteerd worden.

In Polen worden asielzoekers van Tjetjeense origine nog steeds niet op aanvaardbare, menswaardige wijze behandeld en worden de asielaanvragen van dezen niet op adequate wijze behandeld.

Er zijn diverse getuigenissen van asielzoekers die getuigen van hoe ze aan hun lot werden overgelaten, werden ondergebracht met hondertallen personen van Tjetjeense origine zonder degelijke scholing, opvolging, medische zorgen, eds...

Gezien de overvloed van Tjetjeense asielzoekers in Polen, is zij nog steeds niet in staat de minimale vereiste asielnormen in acht te nemen."

In een derde middel voeren de verzoekers een schending aan van de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekers citeren de toepasselijke wetsbepalingen en lichten het middel als volgt toe:

"Artikel 62 bepaalt het volgende:

(...)

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

Artikel 2: (...)

Artikel 3: (...)

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr, Etr. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Daarenboven is de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

De stereotiepe motivering is geenszins afdoende en passend.

De DVZ bewijst niet dat verzoeker bij een overdracht aan Polen zullen kunnen genieten van een menswaardige en adequate asielbehandeling en geen risico op ernstige schade zullen lijden. Het zou trouwens niet ernstig zijn dergelijke bewering te doen, daar waar in Polen nog steeds wanpraktijken vooral t.a.v. Tsjetsjeense asielzoekers zege vieren.

Een eerlijke menswaardige asielbehandeling van Tsjetsjeense asielzoekers in Polen is nog steeds ver te zoeken!

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en het dossier werd niet zorgvuldig onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende en zelfs totaal niet correct. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak. De zorgvuldigheidsplicht werd niet in acht genomen.

De DVZ diende minstens de zaak in concreto te onderzoeken.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en (iv) de algemene zorgvuldigheidsplicht, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden vernietigd."

Het tweede en het derde middel worden, omwille van hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

3.2.1 Artikel 3, §1 van richtlijn 2005/85/EG luidt als volgt:

"Deze richtlijn is van toepassing op alle asielverzoeken die op het grondgebied, daaronder begrepen aan de grens of in de transitzones van de lidstaten, worden ingediend en op de intrekking van de vluchtelingenstatus."

Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van de procedurerichtlijn en bevat geen materiële rechtsbepaling waar de verzoekers zich op kunnen beroepen. In die mate dat de verzoekers doelen op een schending van alle bepalingen uit de procedurerichtlijn wijst de Raad erop dat een middel in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet een duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden moet bevatten (RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 17 december 2004, nr. 138 590). *In casu* slagen de verzoekers er niet in een duidelijke omschrijving te geven van de geschonden rechtsregel. In de mate dat de verzoekers de schending aanvoeren van de procedurerichtlijn, is het middel onontvankelijk.

3.2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de

genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In de motieven van zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 16.1.c van de Dublin-II-Verordening.

Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvragen aangezien dit aan Polen toekomt nu de verzoekers reeds asiel hebben aangevraagd in Polen op 28 december 2012. Daarenboven besluit de verweerder dat de betrokkenen niet aannemelijk maken dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico lopen te worden blootgesteld aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM en dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening.

De verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In casu kan daarnaast bezwaarlijk gesteld worden dat de voorziene motivering onduidelijk of stereotiep zou zijn, aangezien alle door de verzoekers aangebrachte gegevens, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in beide beslissingen worden beoordeeld.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is niet aangetoond.

3.2.3 De verzoekers voeren aan dat er sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht omdat de verweerder er in de bestreden beslissingen niet in zou slagen te bewijzen dat de verzoekers bij een terugkeer naar Polen aanspraak kunnen maken op een menswaardige en adequate asielbehandeling. De verzoekers zijn van mening dat er in Polen nog steeds wanpraktijken zijn ten aanzien van Tsjetsjeense asielzoekers.

Er dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verweerder in beide bestreden beslissingen uitvoerig onderzoek gevoerd heeft naar de opvang en behandeling van asielzoekers in Polen. De eerste bestreden beslissing vermeldt hieromtrent het volgende:

“Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij Polen als onveilig beschouwt en in Polen het risico loopt te worden gevonden door ex-gedetineerden moet worden opgemerkt dat de betrokkene geen enkel concreet element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze vrees te beoordelen. Verder is er op grond van zijn verklaringen en de elementen van het dossier geen enkele reden om te besluiten dat de bevoegde Poolse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de noodzakelijke bijstand en bescherming kunnen bieden.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene betreffende de opvang en het verstrekken van de vluchtelingenstatus in Polen wijzen we er op dat Polen de Europese regelgeving terzake in nationale wetgeving omzette. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkene in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige opvang worden verstrekt. Kinderen van kandidaat-vluchtelingen hebben toegang tot onderwijs, dat aan dezelfde standaarden voldoet als het onderwijs voor Poolse staatsburgers.

In het periodieke verslag van het UNHCR betreffende Polen van november 2011 wordt het volgende gesteld : "There are consistent efforts to develop effective procedures and mechanisms for the protection of persons of concern. Legislative provisions and practices on the ground have reached the level where applicable international standards are in place...In general, Poland provides persons of concern with a safe environment. The reception conditions and Refugee Status determination Procedures have continuously improved throughout the years". Een kopie van dit verslag wordt bijgevoegd aan het administratief dossier.

We benadrukken verder dat Polen op 28.01.2013 instemde met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003. Dit betekent dat de door de betrokkene in Polen ingediende asielaanvraag nog niet werd afgesloten en dat de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van deze asielaanvraag kunnen hervatten. De betrokkene zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag en zal in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling gemachtigd zijn te verblijven in Polen.

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Poolse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens."

De tweede bestreden beslissing bevat een gelijkaardige motivering.

Met de loutere bewering dat "een eerlijke en menswaardige asielbehandeling van Tsjetsjeense asielzoekers in Polen nog steeds ver te zoeken is", weerleggen de verzoekers de vaststellingen van de verweerder niet. Ook de vage bewering dat er diverse getuigenissen zijn van asielzoekers dat ze aan hun lot werden overgelaten, werden ondergebracht met honderdtallen personen van Tsjetsjeense origine zonder degelijke scholing, opvolging en medische zorgen, wordt met geen enkel concreet element gestaafd. De verweerder baseert zich op objectieve gegevens en informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van een onafhankelijke internationale organisatie, zoals het UNHCR. De verzoekers brengen daarentegen geen stukken bij die hun beweringen kunnen staven en beperken zich ertoe het standpunt van de verweerder tegen te spreken zonder meer.

Met hun betoog maken de verzoekers dan ook niet aannemelijk dat de voormelde motivering niet correct zou zijn of dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen of niet alle pertinente gegevens zou hebben nagegaan die noodzakelijk zijn om de bestreden beslissingen te kunnen nemen. Het feit dat zij het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen.

De schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.2.4 De Raad merkt op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting moet bevatten van de feiten en middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de

wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 17 december 2004, nr. 138 590).

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. De Raad stelt vast dat de verzoekers verzuimen om uiteen te zetten op welke wijze de eerste of tweede bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 52 van de vreemdelingenwet. Het middel is dan ook niet ontvankelijk wat de aangevoerde schending van deze bepaling betreft.

3.2.5 Het tweede en het derde middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3 In een vierde middel voeren de verzoekers een schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Ze zetten het middel als volgt uiteen:

“Verzoekers vorderen vordert op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. Doordat de gevolgen van de beslissing van de DVZ, meer bepaald overdracht aan Polen, totaal niet in verhouding zijn met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.

Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat het leven van verzoeker in gevaar wordt gebracht en zij riskeren te worden overgelaten aan hun lot en een onmenswaardig bestaan in Polen te dienen ondergaan met hun minderjarig kind.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een overdracht naar Polen totaal overdreven is en totaal buiten verhouding staat

Verzoekers hebben nooit tijdens hun verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap.

De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet proportioneel is.”

3.3.1 Waar de verzoekers stellen dat een overdracht naar Polen overdreven is, merkt de Raad op dat dergelijke overdracht een loutere toepassing vormt van artikel 20 van de Dublin-II-Verordening dat stelt dat een asielzoeker overgedragen kan worden naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. In de mate dat de verzoekers betogen dat de overdracht naar Polen een gevaar voor hun leven inhoudt alsook een onmenswaardig bestaan met zich meebrengt, merkt de Raad op dat de verzoekers zich ook hier beperken tot het uiten van loutere beweringen die niet gestaafd worden aan de hand van concrete elementen.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Uit de bovenstaande besprekingen van het eerste, tweede en derde middel blijkt dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde van de staatssecretaris uit de feitelijke vaststellingen afleidt niet kennelijk onredelijk zijn. Daarenboven volstaan de loutere beweringen van de verzoekers geenszins om een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk te maken.

Er is geen schending van het proportionaliteitsbeginsel aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

3.4 In een vijfde middel voeren de verzoekers een schending aan van de artikelen 2, 3, 5 en 8 van het Europees Verdrag betreffende de bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

De verzoekers lichten het middel als volgt toe:

“Schending van artikel 2, 3, 5 en artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13.05.1955.

Artikel 2 stelt uitdrukkelijk dat het recht op leven wordt beschermd. Artikel 3 stelt duidelijk dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Artikel 5 stelt dat ieder recht heeft op veiligheid.

Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

Verzoekers vorderen op grond van een schending van deze artikelen van het EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bij een overdracht aan Polen lopen verzoekers het reëel risico dat hij woden vermoord (ex gedetineerden zullen hen vinden: groot risico: zie feitelijke uiteenzetting) en onderworpen wordt aan onmenselijke vernederende behandeling als asielzoeker in Polen. Het is immers een algemeen bewezen dat in Polen een enorme massa Tsjetsjeense asielzoekers verblijven en deze niet adequaat en menswaardig worden behandeld en dat er dan ook een risico is dat de ex- gedetineerden verzoeker zullen terugvinden in Polen.

De bestreden beslissing van de DV2 werd duidelijk niet op zorgvuldige wijze genomen en de feitelikheden werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Nochtans komt bij een overdracht aan Polen hun leven in gevaar,

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 2, 3 en 5 van het EVRM schendt.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent ook duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privéleven van verzoekers gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieders recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijk doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E 1996, p. 755).

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privéleven van verzoekers.

Verzoekers hebben met België een duurzame binding ontwikkeld. Hun kindje was hier schoolgaand en zij vonden hier een gevoel van veiligheid en hun psychologisch en sociaal evenwicht.

Het begrip 'privéleven' omvat het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard.

De beslissing met gevolg een overdracht aan Polen maakt dan ook een inmenging uit in de privé- sfeer van verzoekers gezien dit in casu een scheiding van hun levensnoodzakelijke omgeving en zijn sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277). Verzoekers vinden immers hun psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoekers en hun kindje.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing tevens het artikel 8 van het EVRM schendt.”

3.4.1 Artikel 2 van het EVRM luidt:

“1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

- a. ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;*
- b. teneinde van rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;*
- c. teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.”*

De Raad stelt vast dat verzoekers het recht op leven uit artikel 2 EVRM invoeren, maar nalaten aan te tonen op welke manier de bestreden beslissingen op zich een gevaar voor hun leven inhouden. De loutere bewering dat de terugkeer naar Polen een burgerlijke dood kan betekenen volstaat niet om een schending van artikel 2 EVRM aan te tonen.

Een schending van artikel 2 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4.2 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Waar de verzoekers aanvoeren dat zij in Polen een reëel risico lopen te worden vermoord en dat er in Polen een massa Tsjetseense asielzoekers aanwezig zijn die niet adequaat en menswaardig behandeld worden, wordt vastgesteld dat zij zich beperken tot een loutere bewering. Zij brengen geen concrete gegevens aan die deze beweringen kunnen staven. Met dergelijke loutere beweringen slagen de verzoekers er niet in aannemelijk te maken dat zij een reëel gevaar lopen om bij een overdracht naar Polen het slachtoffer te worden van een situatie die strijdt met artikel 3 van het EVRM.

Met hun betoog tonen de verzoekers dan ook niet aan dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM.

3.4.3 Artikel 5 van het EVRM houdt een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid in en heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. *In casu* is er in hoofde van de verzoekers echter geen sprake van een beslissing tot vrijheidsberoving. Zij kunnen zich dan ook niet dienstig op artikel 5 van het EVRM beroepen.

3.4.4 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De verzoekers stellen dat zij een duurzame band ontwikkeld hebben met België en dat zij er een gevoel van veiligheid en psychologisch en sociaal evenwicht gevonden hebben. De terugkeer naar Polen zou volgens hen dan ook een scheiding betekenen met hun levensnoodzakelijke omgeving en hun sociale bindingen.

De verzoekers laten na stukken te voegen die deze beweringen kunnen staven. De Raad merkt dan ook op dat er geen concrete elementen worden aangebracht die op afdoende wijze het bestaan van een privéleven in België aantonen. Dergelijk beschermenswaardig privéleven blijkt evenmin uit de stukken van het administratief dossier. Daarenboven merkt de Raad op dat de verzoekers in het kader van hun voorliggende asielaanvraag verklaarden het Rijk te zijn binnengekomen op 30 december 2012. Bijgevolg verblijven de verzoekers nog maar pas in België en is het onwaarschijnlijk dat zij gedurende de korte periode tot het nemen van de bestreden beslissingen op 15 februari 2013 een privéleven hebben kunnen uitbouwen waarbij een bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de verzoekers niet aannemelijk maken dat het hen niet mogelijk zou zijn of dat er concrete hinderpalen zouden zijn om in Polen een privéleven te ontwikkelen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het vijfde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE